

Кривавий слід війни

Володимир Ліпкан

КРИВАВИЙ СЛІД ВІЙНИ: ТРАГЕДІЯ В КИЄВІ 2 ЛИПНЯ 2026 РОКУ

Не поспішай — благаю ледь помітно
Побудь зі мною трохи, зачекай.
Моя, ти дівчинко, маленька і тендітна,
Я відчуваю, як тепло твоє стікає через край.

Уповільни свій крок... благаю крізь німу завісу,
Побудь у тіні моїх рук, хоч мить, хоч іскру ще.
Ледь уловимий мій промінчику, мій білий цвіте лісу, —
Я бачу, як твій мак рубінами січе...

— *Моя дитино, що з тобою відбувається?*
— *Я під завалами, легені майже всі змикаються.*
Не можу дихати, бетоном тіло привалило,
Невже кінець, мій Батько: урятуй, дай мені крила.

Серед життів у тіні пекла згасну,
Втрачаю молодість, життя прекрасне.
За що? Чому? Я відповідь не маю...
Про порятунок криком крізь бетон благаю.

Довкола дикий стогін... невимовний біль людей,
В'їдається у шкіру чорний чад задухи й бетону.
Густий туман затис кристаль дівочих і живих очей,
Хоч як би вибратись цій дівчині з цього мертвячого полону.

Чому на смерть не накладають заборону,
Коли руйнуються життя, міста й дитячі сни?!
Немає правди у стратегіях безпеки й оборони,
Якщо під плитами вмирають діти від війни!

— Хоч би відчути ласку Мамину й слова,
Ще раз почути пісню на ніч — ніжну і дбайливу
А Тато... Тато в серці, обертом йде голова
Я не збагну цю долю: чом я нещаслива?

— Чим завинила я, дитина, перед світом,
За що лежу, канаючи в недолі.
Жила в добрі, любові, в серці заповітом —
Тепер я гасну тихо, наодинці і поволі...

Повільно розчиняюсь у бетоні... пульс холодне,
Мій силует востає в арматурні шви.
Цей запах смерті: темрява долає скроню,
Мій світ любові, дух мій, ти живий?

**У цей момент самотність хижу відчуваєш,
Життя у мить перед очима проживаєш
Собі питання руба ставиш лиш одне:
"Оце — життя? Невже це все???"**

Оголона метамодерна точка неповернення,
До читача ці строки як екзистенційне звернення:
Коли всі сенси розчиняються безслідно у бутті,
Коли людина опинилась в світі в самоті?

А світ мовчить, загорнутий у хижу тишу...
Хтось вижив там, де вижити не мав.
Цей реквієм історію хай кожен з нас допише,
Хто хоч на мить колись вмирав.

В гарячій паніці ти очевидність не сприймаєш,
Жага життя все ж переборює всі чорні сили.
Себе від смерті чимдуж далі відсуваєш,
Що для життя ми тільки не робили!

Але бетон... Не знає слів і компромісів,
Холодний куб вбирає цей останній, дикий крик.
Серед руїн і пилу, чорних кіптяв-лісів, —
Жаги життя лишився лише непоборний блик.

Залізо тисне... Простір вужчає й безсовісно німіє,
Крижаний лід ковтає найостанній крик.
У сірій кіптяві, де світло більше не зоріє, —
Жаги любові світ практично зник.

*— Тримайся доню! Допомога буде скоро...
Лиш вір в людей, добро в серцях живе!
Життя несправедливе... Так, занадто і суворо ,
Повільно доля ходом все ж своїм пливе.*

— Не можу дихати, мені так лячно...
Навколо темінь, дим і пил.
Я не збагну, чому усе так мрячно...
Я поступово бачу небосхил.

— Ой, Батько... Я тебе потроху відчуваю,
Чомусь згадала, як колись
Тебе цукеркою із приязню я частувала,
А ти, лиш посміхнувшись, сказав: "Брись!"

— Папулю, що ж це зараз відбувається?
Не відчуваю я кінцівок рук і ніг,
Моє життя у нежиття переливається,
То хто ж у долі врешті переміг?

— Де очевидність, де реальність,
Де сприйняття моє, а де фантазія?
Життя — яке воно? Це натуральність,
Чи вибір чужаків, для обраних okazія?

— Як жадібно... мені ще трохи хочеться пожити,
Я ж дівчинка маленька, я так мріяти люблю...
Без нас в самотнім світі Мама буде вік тужити,
А з Батьком в небесах я всесвіт осягну.

— Тож між світами складно надто обирати
В живім житті я залишаю рідну Мати.
А далі — Батько в небесах вже зустрічає,
Цих татових обіймів... Так мені не вистачає.

— Все холоднішає, вмить тіло вже моє,

Де страх за долю і омріяне життя?
Серцебиття млявішим і повільнішим стає,
Немає більше сил: лиш смерті прийняття...

—Поодаль чую крики, плач і стогін,
Усе довкола поступово і повільно угасає,
Якийсь, ледь уловимий жалю гомін,
І рештки я свідомості, на жаль, втрачаю.

— Ці невимовні втрати, горе більшості людей — не бачні.
Бо жертв багато — їх не досягнути, просто не злічить!
Тому так правильно і вкрай обачно,
Хтось у тривогу в укриття чи бомбосховище біжить.

— А я? Не встигла, з Мамою вдома забарилась...
Така кривава і безжальна, і на жаль, остання мить.
Серцебиття... Енергія життя, на жаль, скінчилась...
А далі... бачу неба синього блакить.

Усе життя моє розвіялось як справжній хміль.
На жаль, на цій війні програла я жорстоко.
В душі застиг страшний і невимовний, гострий біль.
Вмираю... Боже, як же холодно мені та самотньо...

*Жертвам кривавої війни російського режиму проти Народу України. Світлій пам'яті
загиблих в ніч на 2 липня 2026 року в Києві.*

Додаткові строфи не надруковані

*Відчутний стогін, невимовний біль людей
Я чую запах гарі, їдкості і пил бетону
Запиленість легенів і моїх очей
Хоч би я вибратись мені з цього мертвячого полону
побачити ще раз тебе, життя протону.*

03.07.2026